

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2020, č. j. 1174/2020-160-SPR/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022, č. j. 13 A 52/2020-48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022, č. j. 13 A 52/2020-48, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2020, č. j. 1174/2020-160-SPR/3, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 4. 2020, č. j. MHMP 617968/2020/Muh, byl žalobce jako provozovatel vozidla shledán vinným z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125f odst. 1 téhož zákona, za který mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž uvedl, že je doplní ve lhůtě pěti dnů. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce dne 26. 5. 2020 pod č. j. MHMP 768083/2020/Muh k odstranění nedostatků podaného odvolání do pěti dnů ode dne doručení výzvy. K doručení výzvy zástupci došlo dne 1. 6. 2020. Žalobce podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 18. 6. 2020 doplnil podané odvolání, žalovanému bylo toto podání postoupeno dne 1. 7. 2020. Žalovaný dne 30. 6. 2020 vyhotovil a předal k vypravení rozhodnutí o odvolání (označené v záhlaví tohoto rozsudku), kterým odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí. K odeslání rozhodnutí datovou schránkou došlo dne 2. 7. 2020 v 8:25 hod.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ke stěžovatelově námitce, že se žalovaný nezabýval doplněním odvolání, městský soud uvedl, že žalovanému nelze klást k tíži, že již nemohl v rozhodnutí, které předal k vypravení dříve, než se mu dostalo do dispozice doplnění odvolání, na toto doplnění reagovat. Městský soud dále nepřisvědčil žalobcově námitce týkající se nevedení společného řízení a porušení zásady absorpce. V této souvislosti připomněl, že vedení společného řízení je toliko procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. Dle městského soudu byla při stanovení výše pokuty zohledněna i předchozí řízení vedená se žalobcem, a tedy byla aplikována absorpční zásada, přestože ji správní orgány v odůvodnění vydaných rozhodnutí výslovně nezmiňují. Dle městského soudu nedošlo k pochybení ani v případě konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. K tomu městský soud uvedl, že žalobcův zástupce se podle vlastního tvrzení vrátil z Itálie dne 8. 3. 2020 kolem 22:00 hod., avšak omluvu z jednání zaslal správnímu orgánu prvního stupně až v den, na který bylo jednání nařízeno, konkrétně dne 10. 3. 2020 v 1:00 hod. ráno při vědomí toho, že jednání mělo proběhnout od 10:00 hod. Omluvu proto městský soud nepovažoval za včasnou, a s ohledem na neprokázání jejích důvodů ani za odůvodněnou. Městský soud současně připomněl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že žalobcův zástupce (P. K.) využívá v řízení před správními orgány nejrůznějších procesních pastí a obstrukčních praktik.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že městský soud nesprávně a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (citovanou v kasační stížnosti) posoudil otázku, zda bylo povinností žalovaného v rozhodnutí zohlednit doplnění odvolání. Zdůraznil, že účastníci řízení jsou

pokračování

oprávnění podávat vyjádření, námitky či stanoviska kdykoli v průběhu řízení, přičemž žalobci nelze přičítat k tíži, že správní orgán prvního stupně předložil žalovanému doplnění odvolání až třináctý den po jeho doručení. Stěžovatel se rovněž neztotožnil s argumentací městského soudu, že žalovaný již nebyl schopen ve vyhotoveném rozhodnutí na doplnění reagovat. K porušení absorpční zásady stěžovatel uvedl, že závěr městského soudu, dle kterého lze mít za to, že ve výši uložené pokuty byla zohledněna i další řízení, nemá dle stěžovatele oporu ve spise ani v odůvodnění vydaných rozhodnutí. Správní orgány totiž neuvádějí, že by při ukládání pokuty zohlednily dříve uložený trest za sbíhající se přestupek. Stěžovatel zpochybnil také závěry městského soudu stran včasnosti omluvy z ústního jednání a dostatečnosti důkazů navržených za účelem doložení jejich důvodů. Domníval se, že omluvu učinil včas. V této souvislosti připomněl, že vyčkával na vydání rozhodnutí lékaře o karanténě, přičemž ve chvíli, kdy již bylo zřejmé, že je neobdrží, zaslal omluvu správnímu orgánu prvního stupně bez tohoto rozhodnutí. Zároveň upozornil, že městský soud hodnotil e-mailovou komunikaci zástupce s lékařem, aniž ji v řízení provedl k důkazu.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] V souzené věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda lze skutečnost, že doplnění odvolání (nadto podané po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě správního orgánu) nebylo zohledněno v rozhodnutí žalovaného o odvolání, přičítat stěžovateli, anebo se jednalo o pochybení správních orgánů.

[8] Stran oprávnění účastníka navrhopat v řízení důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí městský soud v napadeném rozsudku vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (s odkazem na rozsudek ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 36/2018-28), dle které „účastníci jsou oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, přičemž i v případě, že jim k tomu správní orgán stanoví lhůtu, správní orgán je povinen zabývat se i vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59, nebo ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 Ads 114/2009-49)“. Judikatura Nejvyššího správního soudu je tak konstantní v názoru, že i podáními učiněnými po uplynutí stanovené lhůty je správní orgán povinen se zabývat (viz také rozsudek ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34). Citované závěry Nejvyšší správní soud potvrdil rovněž v usnesení ze dne 1. 2. 2023, č. j. 6 As 374/2021-25, kterým jako nepřijatelnou odmítl kasační stížnost odvolacího správního orgánu s odůvodněním, že správní orgán prvního stupně nejednal bez zbytečného odkladu, pokud doplnění odvolání, které mu došlo dne 30. 3. 2021, předložil odvolacímu orgánu až dne 7. 4. 2021.

[9] Dle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se *vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“.*

[10] V souzené věci z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný stěžovateli doručoval rozhodnutí o odvolání prostřednictvím veřejné datové sítě (datovou schránkou). Doručuje-li

správní orgán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí prostřednictvím datové schránky, rozumí se vydáním rozhodnutí provedení tzv. jiného úkonu směřujícího k doručení, tzn. odeslání elektronické verze rozhodnutí prostřednictvím datové schránky (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 504/2019-29, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 As 73/2019-24, nebo ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020-43). Z obsahu správního spisu je dále patrné, že v daném případě došlo k vydání rozhodnutí žalovaného o odvolání dne 2. 7. 2020 (uvedeného dne bylo rozhodnutí v 8:25 hod. odesláno datovou schránkou, a tedy vypraveno), přičemž doplnění odvolání se žalovanému dostalo do dispozice o den dříve, tj. dne 1. 7. 2020.

[11] Městský soud v napadeném rozsudku odkazoval na již výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 36/2018-28. V něm obsažené závěry však nejsou v nyní projednávané věci přiléhavé, neboť v něm Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, ve které bylo doplnění odvolání doručeno prvostupňovému správnímu orgánu ve čtvrtek 4. 8. 2016 a odvolacímu správnímu orgánu předáno v pondělí 8. 8. 2016, což byl totožný den, kdy bylo rozhodnutí o odvolání vypraveno. Za skutkových okolností tehdejšího případu tedy Nejvyšší správní soud dovodil, že žalovanému sice bylo doplnění postoupeno bezodkladně, reálně však neměl možnost na doplnění odvolání v již vypraveném rozhodnutí reagovat.

[12] Včasností doplnění odvolání se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 328/2018-32, ve kterém posuzoval případ, v němž *„žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 8. 4. 2016 zamítl; toto rozhodnutí bylo zmocněnci stěžovatele Ing. M. J. dodáno dne 12. 4. 2016 v 7:04:20 hod. [tímto dnem bylo rozhodnutí i vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu] a doručeno fikcí dne 22. 4. 2016 (uplynutím deseti dnů ode dne dodání datové zprávy do datové schránky příjemce). Dne 11. 4. 2016 v 18:30:59 hod. zaslal zmocněnec stěžovatele e-mailem doplnění důvodů odvolání. Toto podání bylo pracovníkům žalovaného fakticky předáno až následující pracovní den, 12. 4. 2016, a to několik hodin po vydání rozhodnutí žalovaného“*. V tomto případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že načasování doplnění odvolání jde k tíži stěžovatele a že stěžovatelem odkazované judikáty ve věcech sp. zn. 8 As 162/2017 a sp. zn. 7 As 264/2017 se týkaly případů skutkově zcela nesrovnatelných. K těmto případům Nejvyšší správní soud uvedl, že *„ve věci 8 As 162/2017 správní orgán I. stupně způsobil, že se vyjádření nedostalo k odvolacímu orgánu včas; v dané věci přitom uplynul mezi podáním vyjádření a rozhodnutím ve věci jeden měsíc, kdy mělo a mohlo být postoupeno odvolacímu orgánu (bod 16 rozsudku 8 As 162/2017). To nelze srovnávat s nynější věcí, kdy mezi doplněním odvolání a vydáním rozhodnutí uplynulo jen několik málo hodin. [...] Rovněž v druhé věci, o kterou se stěžovatel opírá, byla skutková situace odlišná. V rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-49, pak bylo odvolání doplněno dne 26. 4. 2016 v 10:04:22 hodin, rozhodnutí bylo vydáno následující den. Zde tedy ještě bylo možno spravedlivě požadovat, aby se žalovaný doplněním podání zabýval (...). Je rozdíl, zda mezi doplněním odvolání a vydáním rozhodnutí uplyne jeden den jako ve věci 7 As 264/2017, anebo naopak několik nočních hodin, jako tomu bylo v nynější věci“*.

[13] V nyní projednávané věci bylo doplnění odvolání doručeno správnímu orgánu prvního stupně již dne 18. 6. 2020, avšak až dne 1. 7. 2020 bylo předáno žalovanému, který následujícího dne 2. 7. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí o odvolání tím, že je odeslal do datové schránky stěžovatelova zástupce. Správní orgán prvního stupně tedy nepostupoval bez zbytečného odkladu a jeho prodlení s předložením doplnění odvolání žalovanému nelze

pokračování

přičítat k tíži stěžovateli. Žalovaný také objektivně měl prostor v rozhodnutí reagovat na stěžovatelovo doplnění odvolání, které mu bylo předloženo o den dříve, než došlo k jeho vypravení.

[14] Ke shodnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl v již výše citovaném rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-79, v němž posuzoval obdobné skutkové okolnosti: „*Stěžovatel využil svého práva (...) a dne 26. 4. 2016 v 10:04:22 hodin prostřednictvím obecného zmocněnce doplnil svoje odvolání (...) Skutečnost, že doplnění odvolání se dostalo do dispozice žalovaného až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nemůže jít podle přesvědčení soudu k tíži stěžovatele do té míry, že (byť posléze) uplatněné odvolací důvody zůstanou v rozhodnutí o odvolání nevypořádané. Je tak třeba vycházet z toho, že žalovaný měl v době svého rozhodnutí dne 27. 4. 2016 v dispozici doplnění stěžovatelova odvolání. Protože na námitky stěžovatele uplatněné v doplnění odvolání žalovaný nereagoval a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se nijak nevypořádal s předloženými či navrženými důkazy, zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou měl krajský soud toto rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušit. Nedostatek rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě, v němž na námitky stěžovatele obsažené v doplnění odvolání již reagoval. Rovněž tak tento nedostatek nemůže zhojit ani krajský soud tím, že tyto námitky vypořádá sám v odůvodnění rozsudku“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).*

[15] Shora popsané procesní pochybení tak v nyní souzené věci vedlo k tomu, že žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal s námitkami uplatněnými v doplnění odvolání, které se do jeho dispozice dostalo o den dříve, než došlo k vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Tím žalovaný zatížil vydané správní rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou je měl městský soud zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nezhlednění doplnění odvolání současně představovalo závažné porušení procesních předpisů, pro které mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno soudem také podle písm. c) téhož ustanovení zákona. Vzhledem k tomu, že městský soud v předchozím řízení uvedeným způsobem nepostupoval, Nejvyšší správní soud toto pochybení napravit, napadený rozsudek zrušil a současně sám přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[16] Za dané procesní situace se Nejvyšší správní soud již věcně nezabýval posouzením stěžovatelem namítaného porušení zásady absorpce. Tato námitka bude předmětem dalšího řízení před žalovaným a jejím vypořádáním by Nejvyšší správní soud nepřipustně předjímal závěry, které je povinen nejprve vyslovit a řádně odůvodnit správní orgán. Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že žalovaný je při aplikaci zásady absorpce povinen vycházet ze závěrů, které Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017-53, nebo rozsudku ze dne 24. 8. 2022, č. j. 2 As 108/2021-42).

[17] Nad rámec důvodů, které vedly ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu a rozhodnutí žalovaného, pak Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem doplňuje, že neshledal nezákonným postup správního orgánu prvního stupně, který ve věci konal ústní jednání bez osobní přítomnosti stěžovatele a jeho zástupce.

[18] Dle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně*

předvolán a soublasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Není-li při ústním jednání vyžadována osobní účast zastoupeného obviněného z důvodu, že má obviněný sám něco vykonat, postačí při ústním jednání přítomnost zástupce obviněného. „Pokud je stěžovatel zastoupen, procesní aktivita se přesouvá na bedra jeho zástupce, vyjma úkonů vyžadujících osobní účast stěžovatele a dalších úkonů, které se obviněný rozhodne osobně vykonat. Součástí práva na právní pomoc je však možnost, aby byl zástupce přítomen i úkonům, které stěžovatel vykonává osobně. (...) Jinými slovy, omluví-li se zástupce účastníka řízení, lze tuto omluvu vztáhnout i na osobu samotného účastníka řízení, trvá-li (byť konkludentně) na přítomnosti svého zástupce u příslušného procesního úkonu“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 345/2016-28).

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že učiní-li zástupce náležitou omluvu ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, nelze ústní jednání konat bez jeho přítomnosti. V posuzovaném případě však městský soud dospěl ke správnému závěru, že omluva učiněná stěžovatelovým zástupcem požadavek náležitosti omluvy nenaplnila.

[20] K požadavku náležitosti omluvy se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, v němž shrnul, že „aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z tohoto pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat“. Ačkoliv se citovaný rozsudek vztahuje k předchozí právní úpravě obsažené v § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s ohledem na totožnou úpravu možnosti konat ústní jednání v nepřítomnosti v případě náležité omluvy, je možno vycházet ze závěrů citované judikatury i za současné právní úpravy (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2019, č. j. 1 As 407/2018-56, nebo ze dne 25. 5. 2023, č. j. 5 As 398/2021-25).

[21] V souvislosti s obsahem omluvy stěžovatelova zástupce městský soud správně upozornil, že první mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví týkající se všech osob s trvalým pobytem v České republice, které se v období od 7. 3. 2020 navrátily z pobytu na území Italské republiky do České republiky, bylo vydáno dne 6. 3. 2020 pod č. j. MZDR 5503/2020-10/PRO, s účinností ode dne jeho vydání. Následujícího dne 7. 3. 2020 bylo pod č. j. MZDR 10381/2020-1/MIN/KAN vydáno další mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví, kterým bylo s účinností od 7. 3. 2020 zrušeno předchozí opatření ze dne 6. 3. 2020 a kterým byla povinnost informovat poskytovatele zdravotních služeb rozšířena i na osoby s přechodným pobytem na území České republiky a osoby na území České republiky zaměstnané.

[22] Městský soud v napadeném rozsudku správně dovodil, že stěžovatelovu zástupci mohl a měl být před návratem do České republiky, k němuž mělo dojít ve večerních hodinách dne 8. 3. 2023, znám obsah shora označených mimořádných opatření a z nich plynoucích povinností. Přesto zástupce zaslal správnímu orgánu prvního stupně omluvu až dne 10. 3. 2023 (v samotný den konání jednání), konkrétně v 1:00 hod. ráno, nikoli tedy

pokračování

neodkladně po zjištění důvodů, které mu bránily se nařízeného jednání účastnit. Omluvu učiněnou těsně před jednáním z důvodů, o nichž stěžovatelův zástupce věděl a mohl je správnímu orgánu sdělit dříve, proto městský soud správně nepovažoval za náležitou (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016-29). V této souvislosti důvodně poukázal také na opatrnost v přístupu správního orgánu k podáním učiněným ze strany zástupce P. K. s odkazem na skutečnost, že jmenovaný zmocněnec opakovaně využívá ve vedených řízeních nejrůznějších procesních pastí a obstrukčních praktik.

[23] S ohledem na závěr o opožděnosti podané omluvy bylo nadbytečné zkoumat, zda byla omluva doložena odpovídajícími důkazy, a tedy dostatečně prokázán její důvod (zda zástupce doložil a prokázal, že se uvedeného dne skutečně vrátil z pobytu v Itálii, a tedy u něj mělo dojít k nařízení karantény, včetně toho, zda za tím účelem kontaktoval praktického lékaře a konkrétně jakého).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Věc však nevrátil městskému soudu k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť městský soud by s ohledem na výše uvedené závěry neměl jinou možnost, než tak sám učinit.

[25] V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a při vydání rozhodnutí zohlední námitky obsažené v doplnění odvolání.

[26] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[27] V řízení před Nejvyšším správním soudem byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). V řízení před městským soudem byl uhrazen soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích].

[28] Stěžovatel byl v řízení před městským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. V řízení před městským soudem zástupce učinil dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce učinil jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupce stěžovatele učinil tři úkony právní služby s nárokem na odměnu ve výši 3 100 Kč [§ 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba k odměně za

každý úkon připočítat 300 Kč jako náhradu hotových výdajů. Protože stěžovatelův zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 2 142 Kč odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 12 342 Kč (včetně daně z přidané hodnoty) a zaplacené soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč, tak představuje částku 20 342 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu